

Rodičovské role

Jaká je role rodiče při rozhodování dítěte o dalším směru vzdělávání? Co od nich děti očekávají a vnímají jako nápomocné a užitečné pro sebe? Zeptali jsme se na to těch nekompetentnějších osob. Níže uvádíme jejich odpovědi.

“Role rodičů je podle mě při takových rozhodováních hodně velká. Přeci jenom nám jdou rodiče celý život trochu příkladem a pro někoho můžou být i vzorem, takže by nám pak měli pomoci, kam se vydat. Zároveň by ale neměli nikoho nutit jít dělat něco, co sám nikdo nechce. Měli by podporovat, motivovat a především respektovat naše rozhodnutí.” (Anička, hodinářka)

“Myslím si, že role rodičů by neměla být taková, že tomu dítěti budou mluvit do toho, co by ho mělo bavit, co by mělo dělat, co je perspektivní, ale spíš taková filtrovací, aby pomohl tomu dítěti rozlišit mezi tím, jaké vlastnosti jsou vhodné a dobré k nějakému dalšímu zaměstnání, k jakému dalšímu studiu to může směřovat, a aby odfiltrovali ty vlastnosti, co jsou spíš jenom třeba zájem toho dítěte, který nejsou třeba úplně tak praktický pro ten výběr té další profese.” (Jonatan, student VŠ)

“Podporovat toho jedince v tom směru, ve kterém se on chce dále pohybovat. Rozhodně mu nevyomezovat žádné hranice v tom, co má dělat.” (Márton, student SŠ)

“Podle mě by tam neměla být skoro žádná jejich role, protože by to dítě mělo se rozhodovat nezávazně na tom, co jeho rodiče chtějí, tudíž rodiče by neměli na děti přenášet své nějaké nesplněné sny nebo své předpoklady. Neměli by na ně odněkud tlačit, aby se to dítě mohlo rozhodnout samo a nehledě na to, co si jeho okolí myslí, že by mělo dělat. A rodič by se do toho měl míchat jenom tehdy, pokud si dítě přeje pomoci. A pokud si nějakou pomoc přeje, tak by se ten rodič měl snažit nějak tu pomoc nabídnout.” (Anna, studentka SŠ)

Tip pro přemýšlení a rozhovor

Jakou roli chcete zastávat vy? Co si myslíte, co od vás očekává vaše dítě?

Rodičovské role jsme rozdělili do pěti skupin - rodič jako (1) vzor, (2) průvodce sebezpoznáním dítěte, (3) podporovatel, (4) zprostředkovatel reality a (5) nositel informací.

Příběh

Jmenuji se Klára. Vždy jsem si myslela, že jsem se rozhodovala samostatně. Až postupem času jsem o tom začala přemýšlet v jiném světle a teď již vím, že moje samostatnost měla své hranice. Rodina ovlivnila moje přemýšlení o mé budoucnosti tím, že mi nastavila hranice, které jsem dodržela bez toho, aniž bych je i na malou chvíli zpochybnila. Především jsem byla vychována v prostředí, pro které mělo vzdělání zásadní význam pro život. Každé dítě v rodině bylo v maximální míře a rozmanitými způsoby podporováno v tom, aby se učilo a úspěšně ukončilo vysokoškolské studium. Pro mě byla myšlenka vysokoškolského studia přirozeným ukončením vzdělávací cesty. V případě, že jsem to potřebovala, pomohli mi s přípravou do školy. Rodiče měli své vlastní zájmy a od útlého dětství mě podporovali v tom, abych si je též našla a pěstovala. Viděla jsem své rodiče číst a zajímat se o nové věci. Jako vánoční dárek jsem vždy dostala knihy. Samozřejmě, můj seznam zde nekončí. Rodiče mi šli příkladem a byli mi vzorem, který jsem od útlého věku kopírovala. Je pravda, že otec na mě přenášel své touhy stát se právníkem snad s vírou, že tyto nesplněné sny prostřednictvím mě napraví. Rodiče mi umožnili obecně málo autonomie při rozhodování o sobě. Mým hlavním cílem proto při rozhodování o mé budoucnosti bylo, abych vše činila opačným způsobem, než to chtěli oni.

